

Adriana TEODORESCU

Moda poveștilor

Ideea montării unui text cum este *Înșir-te, mărgărite...* de Victor Eftimiu, considerat de către mulți „oameni de teatru”, desuet, prăfuit, minor (și încă pe scena Naționalului craiovean!, adică unde, după unii, numai Shakespeare, Cehov și Caragiale ar avea loc!), i-a aparținut lui Alexandru Boureanu care este nu numai regizorul acestui spectacol, dar este și secretar literar la aceeași instituție. A fost un pariu cu sine însuși, cu prejudecățile și inerțiile celor implicați, dar, hotărât lucru, câștigat. Pledoaria sa pentru dramaturgia originală, pentru importanța pe care o are cultura teatrală în educația copiilor a fost încununată de succes. A aduce laolaltă prichindei, adolescenți, părinți și bunici și să-i auzi râzând în cascade la unison timp de o oră și jumătate nu poate fi decât mărturia acestei reușite.

Pornind de la răsturnarea „rețetei” basmului clasic pe care o oferă textul, determinând comicul de caracter și situație, Alexandru Boureanu pune sub semnul jocului toată construcția spectacolului. *Ce-ar fi dacă...?* Aceasta e întrebarea la care ne propune răspunsuri regizorul. Adică ce-ar fi dacă Făt-Frumos ar avea o sabie uriașă în loc de curaj? Și dacă Zmeul Zmeilor ar fi chiar un tip rezonabil? Sau dacă intriganta Vrăjitoare s-ar îndrăgosti de Buzdugan? Sau, și mai și!, dacă fata cea mică a Împăratului, în loc să fie cea mai iubită și ascultătoare, s-ar răzvrăti și...? Rigoarea și dinamica acțiunii, logica și neprevăzutul situațiilor scenice, ingeniozitatea și acuratețea personajelor – toate acestea sunt argumentele ludicului de care s-au lăsat molipsiți și actorii, unii entuziasmați, alții amuzați, câțiva (din păcate) crispați. Încântători și încântați de joaca lor, actorii își iau partiturile în serios și zugrăvesc, într-o notă caricaturală, siluete cărora le dau viață.

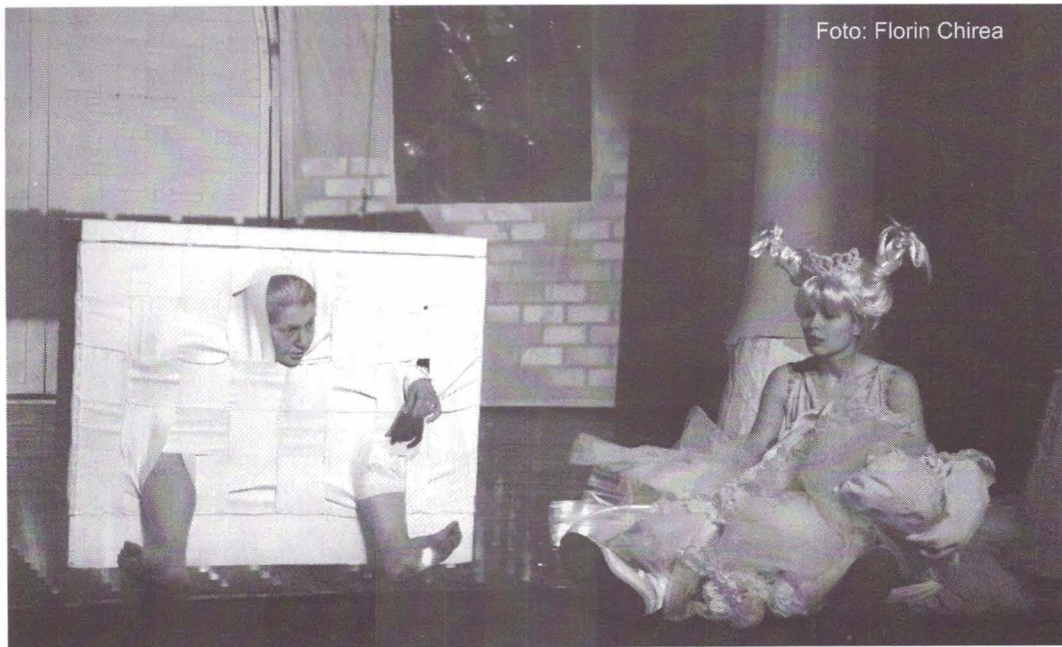

Foto: Florin Chirea

Dar iureșul și ritmul poveștii trec peste aceste încercări, în veselia generală degajată de întâmplările prințeselor, prinților, zmeilor, vrăjitoarei și al celorlalte personaje. Demitizarea acestora spulberă toate tiparele și filtrele prin care spectatorii erau obișnuiți să „citească” poveștile. Comicul tâșnește din umanizarea eroilor, astfel încât asemănările flagrante cu personajele ce ne populează viața în lumea reală nu pot decât să genereze situații ridicole, „amendate” cu chicoteli și aplauze la scenă deschisă. Una dintre cele mai talentate actrițe ale teatrului craiovean, Mirela Cioabă, se mișcă dezinvolt și cu umor într-un rol aparent ingrat, acela de Vrăjitoare, dar pe care inteligența sa scenică îl transformă într-un personaj simpatic. Gabriela Baciui intuiește și își stăpânește bine personajul, Împărăteasa preocupată de măritișul celor trei fiice și pasionată de șampanie, pe când Ion Colan se apropie cu reticență de Împărat și din această cauză este linear și uneori neconvincător. Cătălin Băicuș creează un (anti)Făt-Frumos, reușind să iasă din tiparul eroului binecunoscut, așa cum o fac și Dragoș Măceșanu (*Zmeul Zmeilor*) și Marian Politic (*Buzdugan*). Personaje pitorești sunt cei doi gineri ai cuplului împărătesc, Ștefan Cepoi (*Voie Bună*) și Cosmin Rădescu (*Țară Bună*), care, prin partitura savuroasă, stârnesc hohote de râs. Raluca Păun (*Marandă*) și Monica Ardeleanu (*Milena*) sunt apariții sporadice, dar pline de haz. Tânăra Anca Țecu (*Sorina*) construiește o prințesă cu personalitate, cam răsfățată, dar hotărâtă în demersul ei amoros. O Ileana Cosânzeana „emancipată” înfățișează privitorilor Iulia Colan, în debutul său pe scena craioveană. Surprinzător și apreciable efortul lui Vlad Drăgulescu (Crainicul) de a-și susține partitura de pe picioaroange, spre uimirea și admirația celor mici.

Abundența aparițiilor spectaculoase, dominate de elemente păpușărești și de animație – picioaroange, flăcări, măști grotești, arme supradimensionate, trape – un întreg arsenal este pus la bătaie întru cucerirea spectatorilor. Simplitatea, eleganța cadrului scenografic, conceput și realizat de tinerii masteranzi ai Secției de Scenografie a UNATC, Adrian Damian (decor) și Raluca Turliu Cobilanschi (costume), dar într-o perfectă înțelegere a feeriei, contribuie la crearea atmosferei de fantezie în care personajele „zburdă” sfidând canoanele în care fuseseră cantonate de poveștile clasice.

Daria DIMIU

Singurătăți aleatoriu ndate

Peste ani, Ionescu își decryptează piesele cui nu e dispus să-l așeze automat pe pedestalul central din teatrul absurdului. Orice sistem sau curent literar presupune inerent un set de canoane cu râvnă trasate de către exegezi, și ar fi (deseori este!) o supremă ironie să-l fixezi între niște borne – chiar ilustre! – pe cel ce s-a sustras tiparelor, care a împins obișnuitul – spațial, lingvistic, estetic... – dincolo de limitele până atunci unanim acceptate.

„Eu n-am putut niciodată să înțeleg diferența care se face între comic și tragic. Comicul fiind intuiția absurdului, îmi pare mai disperant decât tragicul. Comicul nu oferă nicio ieșire. Spun «disperant», dar, în realitate, el este dincolo sau dincoace